

Arrest

nr. 73 218 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANDE CASTEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Surkhi Parsa (provincie Parwan) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische afkomst. U bent nooit naar school geweest en bijgevolg ongeletterd. U werkte gedurende een 12-tal jaren als onafhankelijk vrachtwagenchauffeur tot uw vrachtwagen werd geconfisqueerd door de Taliban in 1997. Ondertussen was u in 1996 ook getrouwd. U bleef woonachtig in uw geboortedorp waar u tussen 1997 en 2002 een sedentair leven leed.

In 2002 slaagde u erin een betrekking te bemachtigen als persoonlijk chauffeur van S.M.K.(...), de toenmalige Minister van Handel in de interim-regering van president Karzai. Op 6 november 2007 kwam

deze echter om in een bomaanslag in de provincie Baghlan, een drama waarop u beweerde aanwezig te zijn geweest. Na de dood van uw werkgever ging u gewoon door met werken als chauffeur voor diens broer S.A.A.K.(...). In die periode werd u door onbekenden tweemaal gevraagd mee te werken met de Taliban. Ook uw vader zou tweemaal een dergelijk verzoek aan u gericht hebben gekregen. In april 2009 besloot u dan uw baan op te geven en vervolgens met uw vrouw en drie kinderen uw geboortestreek te verlaten om in de stad Herat een nieuw leven te beginnen. U werkte er als garagist tot u ook daar benaderd werd door de Taliban en bedreigd werd. Deze gebeurtenis heeft u genoopt op 12 oktober 2010 het land te verlaten. Vervolgens bent u via Iran, Turkije, Griekenland en Frankrijk naar België gereisd. U kwam aan in België op 28 februari 2011 en vroeg asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 maart 2011. Uw vrouw en drie kinderen zijn een 3-tal maanden na uw vertrek Herat ontvlucht en verblijven momenteel in Iran. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban het op uw leven hebben gemunt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara en een origineel tewerkstellingsattest, afgeleverd door S.A.A.K.(...), in het Dari en het Engels.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel u aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit het district Surkhi Parsa (provincie Parwan), dienen ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij het door u geschetste profiel en asielrelaas.

Vooreerst kan weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u bijna 8 jaar (zie gehoorverlag CGVS, p.18) tewerkgesteld was als privéchauffeur van belangrijke politici als de voormalige minister van Handel, S.M.K.(...) en diens broer en Wolesi Jirga lid, S.A.A.K.(...). Zo beschrijft u de wagen waarmee u gewoonlijk uw prominente passagiers vervoerde als een kogelvrije, witte "Crusin" (Toyota Land Cruiser) met geblindeerde ramen en opzichtige dakantenne (CGVS, p.14, p.17). Gevraagd hoe de nummerplaat van een dergelijke officiële wagen er dan wel uitzag, antwoordt u verrassend dat er geen nummerplaat was, omdat dit teveel de aandacht zou trekken van de Taliban (CGVS, p.16). Het is een bevreemdende redenering dat een nummerplaat de aandacht zou trekken op een op zichzelf opzichtig voertuig. Op de vraag van het Commissariaat-generaal welke communicatiemiddelen aan boord waren, antwoordt u dat er een "Digital Wireless" set aanwezig was.

Het merk hiervan kent u echter na 8 jaren nog steeds niet (CGVS, p.18). U verbergt zich hierbij achter uw beweerde ongeletterdheid en oppert zelfs dat een ongeletterde als een blinde is (CGVS, p.18). Op zichzelf mag dit een merkwaardige opmerking heten voor iemand die toch wel de niet onbelangrijke functie van privéchauffeur van de minister bekleedt. U beweert verder ter plekke te zijn geweest toen een bomexplosie uw werkgever, S.M.K.(...) en nog 80 andere mensen doodde op 6 november 2007 in Pole Khomri (provincie Baghlan). Dat u hiervan een gedetailleerd relaas weet te produceren is op zich niet verwonderlijk (CGVS, p.13, p.14), gezien de mate van mediaverslaggeving die deze gebeurtenis heeft genoten. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt naar de datum waarop deze explosie heeft plaatsgehad, antwoordt u zonder aarzelen 15 aqrab 1386 (6 november 2007) om 16u15 (CGVS, p.14). U voegt er echter in één adem bij dat het zo vermeld was in verschillende documenten. Uit het bovenstaande volgt dat aan uw vermeende tewerkstelling als privéchauffeur van S.M.K.(...) en diens broer, S.A.A.K.(...) weinig geloof kan worden gehecht.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw beweerde problemen met de Taliban weinig geloofwaardig zijn. Zo zou u enerzijds door de Taliban zijn gecontacteerd terwijl u chauffeur was van de minister (CGVS, p.5). Wanneer het Commissariaat-generaal u tijdens het relaas echter nadrukkelijk vraagt wanneer u voor het eerst aangesproken werd door de Taliban, antwoordt u dat dit was toen u al voor de broer van de overleden minister werkte (CGVS, p.18). Dergelijke tegenstrijdigheden doen de geloofwaardigheid van uw relaas aanzienlijk dalen. U bevestigt even later dat u toen inderdaad werkte voor S.A.A.K.(...), maar gevraagd naar het jaartal moet u het antwoord schuldig blijven en verbergt u zich plots achter uw gebrek aan scholing (CGVS, p.18, p.19). Ook over de wijze waarop de Taliban u benaderden bent u niet éénvoudig. Zo beweert u de ene keer dat de Taliban 's nachts naar uw huis kwamen (CGVS, p.13), maar even later verklaart u stellig dat zij u slechts twee keer hebben aangesproken en dat u in beide gevallen onderweg was met de wagen (CGVS, p.19). Gevraagd wanneer deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, moet u het antwoord eens te meer schuldig

blijven, en haalt u weer uw ongeletterdheid aan als excuus (CGVS, p.19). Over de aard van de medewerking die van u gevraagd werd door de Taliban blijft u ook uiterst vaag. Zo beweert u aan het begin van uw relaas dat u als chauffeur gevraagd werd hen toegang helpen te verschaffen tot overheidsgebouwen en hen te helpen bommen of personen binnen te brengen (CGVS, p.12). Wanneer u nadien gevraagd wordt of u een pas en dus toegang had tot het parlement antwoordt u plots echter ontkennend. U vertelt het Commissariaat-generaal dat u niet in het parlement binnen mocht en dat u uw passagier, het parlamentslid, afzette aan de poort en dat u hem daar later ook weer oppikte (CGVS, p.18). Dit feit doet uw zogezegde waarde als potentieel medewerker van de Taliban wel heel erg devalueren. Het is tevens heel erg bevreemdend dat indien de Taliban daadwerkelijk met u wilde samenwerken u gedurende het anderhalf jaar dat u voor het parlamentslid werkte, tussen november 2007 en april 2009, slechts tweemaal persoonlijk werd benaderd door de Taliban (CGVS, p.19). Deze vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven op ernstige wijze.

Ten slotte moet het Commissariaat-generaal flagrante tegenstrijdigheden vaststellen tussen de CGVS-vragenlijst van 29 maart 2011 en uw verklaringen tijdens het CGVS gehoor van 24 oktober 2011.

Zo verklaart u in de vragenlijst dat u twaalf jaar geleden anderhalf jaar lid was geweest van de partij Wahadad en dat u taken uitvoerde in eigen dorp en regio in opdracht van de partij (CGVS-vragenlijst, p.2). Geconfronteerd hiermee, houdt u stellig vol dat u dit nooit heeft verklaard en dat het een fout van de tolk betreft (CGVS, p.16, p.18). Even verder in dezelfde vragenlijst beweerde u dat de vrees bij terugkeer u wordt ingeboezemd door de broer (S.A.A.K.(...)) van de omgekomen S.M.K.(...). U zou, als enige overlevende, immers door S.A.A.K.(...) onder verdenking zijn gesteld van betrokkenheid bij de planning van de aanslag en vrezende te worden opgepakt (CGVS vragenlijst, p.3).

Gevraagd naar uitleg, ontkent u deze beweringen alweer en houdt u zich bij de versie waarin u de Taliban vreest. Op de vraag of u een verklaring heeft voor deze verwarring en tegenstrijdigheden tussen de twee verklaringen, zegt u enkel dat de tolk, die volgens uw verklaringen een Pashtu was, misschien een fout maakte tijdens de vertaling (CGVS, p.18). Dit kan echter onmogelijk een verklaring bieden voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheden die betrekking hebben op uw politiek profiel en de redenen waarom u uiteindelijk het land verliet.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève geweigerd worden.

De documenten die u voorlegt (taskara en tewerkstellingsattest), kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Gezien uw bedrieglijke verklaringen over de hoedanigheid van uw vrees kan aan uw tewerkstellingsattest geen waarde worden gehecht. De taskara kan evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen maar bevestigt enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Surkhi Parsa worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. De provincie Parwan, waarvan u beweert afkomstig te zijn, wordt in 2010 door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) als de veiligste provincie grenzend aan Kabul beschouwd. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de 'Multi-National Forces' en regeringstroepen. In het district waarvan u afkomstig bent, wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surkhi Parsa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker vermeldt hierbij uitdrukkelijk de motiveringsplicht en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing tevens kennelijk onredelijk is.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een "schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur" zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

Verzoeker stelt dat de beslissing kennelijk onredelijk is en klaagt dus de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren

met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust.

Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker haalt drie elementen aan waarom hij van mening is dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Ten eerste stelt verzoeker dat hij werkte als privéchauffeur van politici, namelijk S.M.K.(..) en diens broer S.A.A.K.(...). Over de tewerkstelling bij deze laatste stelt verzoeker dat er geen twijfel mogelijk is aangezien hij een document heeft neergelegd waarin dit bevestigd wordt. Verzoeker vindt het dan ook onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) deze feiten in twijfel trekt en haar beslissing op deze twijfels baseert. Verzoeker stelt vervolgens dat in de bestreden beslissing enkel een standaardclausule bevat over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en geen enkele argumentatie en de conclusie gaat dan ook nog eens in tegen de bewijsstukken. Verzoeker meent dat het door hem ingediende document wel degelijk dienstig is als bewijs, en dat de vermoedens van de commissaris-generaal een lagere bewijswaarde hebben.

De Raad wijst er om te beginnen op dat het feit dat de commissaris-generaal zijn beslissing zou steunen op een standaardclausule niet relevant is. De commissaris-generaal is gehouden tot het voeren van een grondig individueel onderzoek waarbij hij alle relevante elementen in aanmerking neemt. Uit de

bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van mening is dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als privéchauffeur in dienst was voor de vermelde politici. De bestreden beslissing stelt hieromtrent: "(...)Vooreerst kan weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u bijna 8 jaar (zie gehoorverlag CGVS, p.18) tewerkgesteld was als privéchauffeur van belangrijke politici als de voormalige minister van Handel, S.M.K.(...) en diens broer en Wolesi Jirga lid, S.A.A.K.(...). Zo beschrijft u de wagen waarmee u gewoonlijk uw prominente passagiers vervoerde als een kogelvrije, witte "Crusin" (Toyota Land Cruiser) met geblindeerde ramen en opzichtige dakantenne (CGVS, p.14, p.17). Gevraagd hoe de nummerplaat van een dergelijke officiële wagen er dan wel uitzag, antwoordt u verrassend dat er geen nummerplaat was, omdat dit teveel de aandacht zou trekken van de Taliban (CGVS, p.16). Het is een bevreemdende redenering dat een nummerplaat de aandacht zou trekken op een op zichzelf opzichtig voertuig. Op de vraag van het Commissariaat-generaal welke communicatiemiddelen aan boord waren, antwoordt u dat er een "Digital Wireless" set aanwezig was. Het merk hiervan kent u echter na 8 jaren nog steeds niet (CGVS, p.18). U verbergt zich hierbij achter uw beweerde ongeletterdheid en oppert zelfs dat een ongeletterde als een blinde is (CGVS, p.18). Op zichzelf mag dit een merkwaardige opmerking heten voor iemand die toch wel de niet onbelangrijke functie van privéchauffeur van de minister bekleedt. U beweert verder ter plekke te zijn geweest toen een bomexplosie uw werkgever, S.M.K.(...) en nog 80 andere mensen doodde op 6 november 2007 in Pole Khomri (provincie Baghlan). Dat u hiervan een gedetailleerd relaas weet te produceren is op zich niet verwonderlijk (CGVS, p.13, p.14), gezien de mate van mediaverslaggeving die deze gebeurtenis heeft genoten. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt naar de datum waarop deze explosie heeft plaatsgehad, antwoordt u zonder aarzelen 15 aqrab 1386 (6 november 2007) om 16u15 (CGVS, p.14). U voegt er echter in één adem bij dat het zo vermeld was in verschillende documenten. Uit het bovenstaande volgt dat aan uw vermeende tewerkstelling als privéchauffeur van S.M.K.(...) en diens broer, S.A.A.K.(...) weinig geloof kan worden gehecht.(...)". Deze elementen zijn allemaal terug te vinden in het administratief dossier, en de Raad schaart zich dan ook achter dit motief.

Met betrekking tot de brief waar verzoeker naar verwijst, wijst de Raad erop dat wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Verder wil de Raad ook nog het duidelijk gesolliciteerde karakter van dit document benadrukken.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij bedreigd wordt door de Taliban. Verzoeker stelt dat het algemeen bekend en logisch is dat personen die bepaalde overheidsfuncties bekleden over informatie kunnen beschikken waarover anderen niet beschikken. Het is dan ook evident dat de Taliban bij voorkeur rekruteert uit overheidsfunctionarissen. In verzoekers geval zou de Taliban geïnteresseerd zijn in verzoekers kennis van verblijfplaatsen van ministers, toegangsmogelijkheden, ontmoetingsplaatsen en dergelijke meer. Weer meent verzoeker dat de feiten onweerlegbaar zijn en dat de commissaris-generaal tracht motieven te creëren om een argumentatie te ontwikkelen om een negatieve beslissing te rechtvaardigen.

Vooreerst herhaalt de Raad dat net besproken is dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers tewerkstelling. Het is ook zo dat verzoeker oorspronkelijk bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft gesteld dat hij niet de Taliban vreesde, maar wel S.A.A.K.(...) aangezien deze nadat verzoeker gestopt was met werken dacht dat verzoeker de aanslag op zijn broer, S.M.K.(...) allemaal gepland had, omdat verzoeker de enige overlevende was (vragenlijst DVZ p.3). Later tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) stelt verzoeker dan de Taliban te vrezen en legt hij zelfs een document voor waarin S.A.A.K.(...) stelt dat verzoeker voor hem gewerkt heeft.

Verzoeker haalt vervolgens de algemene situatie in zijn land van herkomst aan en stelt dat asielzoekers uit een groot aantal gebieden in zijn land van herkomst de subsidiaire bescherming toegekend krijgen op grond van de algemene veiligheidssituatie in hun regio. Verzoeker meent dat hij gelet op de overheidsfunctie die hij uitoefende het voor zich spreekt dat hij gevaar loopt voor aanvallen van de Taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar een document dat hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (stuk 5).

De Raad wijst erop dat er hoger reeds besproken is waarom er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers tewerkstelling als privéchauffeur voor S.M.K.(...) en S.A.A.K.(...). Verzoeker kan dit dan ook niet gebruiken om te overtuigen dat verzoeker een verhoogd risico loopt op het bekomen van ernstige

schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De Raad verwijst verder naar de bestreden beslissing waar die bespreekt waarom Afghanen die afkomstig zijn uit de regio Parwan geen aanspraak kunnen maken op het subsidiaire beschermingsstatuut.

Ten slotte stelt verzoeker dat de mensenrechten op flagrante wijze geschonden zullen worden indien hij naar zijn land van herkomst dient terug te keren. Onder meer de artikelen 2, 3, 5, 8, 9, 10, 14 EVRM en artikel 2 van het vierde protocol zouden geschonden worden.

Zoals reeds vermeld vereist de uiteenzetting van een middel dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan dan ook niet dienstig al deze artikelen van het EVRM invoeren zonder te specificeren hoe de bestreden beslissing deze artikelen zou schenden.

Verder is het ook zo dat er geen geloof gehecht wordt aan verzoekers tewerkstelling in zijn land van herkomst, terwijl dit nu net het kernelement is van verzoekers relaas.

De Raad meent dan ook dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het oplopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verder blijkt uit de informatie die bij het administratief dossier is gevoegd dat in de provincie Parwan, vanwaar verzoeker afkomstig is, geen internationaal of binnenlands gewapend conflict is in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van het recht op een eerlijk proces.

Verzoeker stelt dat in het gehoorverslag van 24 oktober 2011 vermeld is dat verzoeker bijgestaan werd door een tolk die het Dari machtig is. Verzoeker stelt echter dat de tolk eigenlijk Pashtu sprak en onvoldoende kennis had van het Dari waardoor de vertaling uitermate moeilijk verliep. Verzoeker meent dan ook dat dit onderzocht dient te worden en dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden indien blijkt dat de tolk het Dari niet voldoende machtig is.

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal is aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en is er ook aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS P 2-3). Op het einde van het gehoor werd aan verzoeker nogmaals gevraagd of hij de tolk goed begrepen heeft, wat hij bevestigend beantwoordde (gehoorverslag CGVS p. 20). Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS